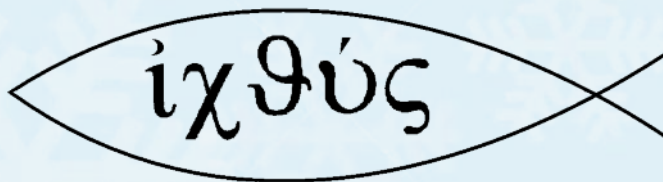

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2019. Advent XXV. évf., 4. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Túrmezei Erzsébet: Karácsonyi kívánság

Ha én betlehemi
pásztorgyerek lennék,
karácsony estéjén
a jászolhoz mennék.
Ha volna egy szelíd
szép, fehér báránykám,
azt is odavinném,
azt is odaszánnám.
Gyorsan letérdelnék...
Milyen jó is volna!
Angyalok éneke
gyönyörűen szólna.
Talán egy kis angyal
kezemen is fogna...
Megtartó Úr Jézus
rám is mosolyogna.
De én nem lehetek...

mért is nem lehetek
betlehemi nyáját
őrző pásztorgyerek!
Magyar földön járok...
el is múlt az régen,
hogy az a csillag
ragyogott az égen.
Van most csillag elég,
de úgy egy se ragyog.
Nem énekelnek már
mennyei angyalok.
Úr Jézus elébe
Elmegyek én mégis,
száz nap és száz éjjel,
Ha mindig mennék is.
Száz nap és száz éjjel,
még nem is kell járnom:

Odarepít engem,
az én imádságom.
Mért megyek elébe?
Megköszönni szépen,
a sötét világra,
hogy leszállott értem.
Megmondani neki:
életem, halálom:
már én csak ezentúl
mindig őt szolgálom.
Megsimogat, tudom,
Szerető szemével,
Megtelik a szívem,
Szíve melegével.
Megtartó Úr Jézus
édes mosolyával:
karácsonyestének
nagy boldogságával.

**Aldott Adventet, Karácsonyt és boldog Új Évet kívánunk minden
kedves olvasónknak!**

- Levetett sarúval közelíts a Bibliához!x (5. old.)
- 14 kis hód jelent meg a Kis-Duna mentén (7-9. old.)
 - Fogadalomtétel Monoron (10-11. old.)
- Lev Tolsztoj: Panov apó különös napja (12-17. old.)

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

Itt van a Karácsony! Itt van a szabadulás ideje!

Ezt mondja az Úr: A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítlek.

*Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet,
hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét az elpusztult örökséget.*

Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! A sötétségben ülőknek: Gyertek a napvilágra!

Ézsaiás próféta 49,8-9/a

Advent, Karácsony ideje jött el hozzánk. Az ünnep üzenete két évezrede mit sem változott. Sőt már a kétezer évet megelőző évszázadokban is elhangzott, megerősödött az a korábbi „isteni ígéret”, hogy az Örökkévaló nem felejtkezik el teremtményéről, a tőle eltávolodott, az ellene fellázadt emberről. Arról beszél az írás, hogy el fog jönni ebbe a világba, bele fog születni az, aki a gonosz „fejére tapos” (Gen. 3,15) és legyőzi azt.

Hányszor hallok ifjú barátaimtól – legutóbb egy konfirmációra felkészítő órán egy 14 éves leánytól, amikor a bűn természetéről beszélgettünk – hogy „én szeretném tenni a jót, igyekszek mindenkinek és minden előírásnak megfelelni, de nem sikerül”. Pál apostol is ismeri ezt az állapotot: Róm 7,18-25. Tinédzser cserkésztestvéreimtől hallok, hogy igyekeznek a jóra, a rendet a szabályokat betartani, de nem sikerül mindig azoknak megfelelően élni, ahogy azokat előírják számukra, vagy azoknak a követelményeknek megfelelni, amit elvárnak tőlük.

És eljőhet és eljön életünkben az a pillanat, amikor beismerhetjük, hogy segítségre, „isteni segítségre” van szükségünk, mert emberi lehetőségeink végére értünk. A fenti bibliaszakaszunkban Isten adja szavát a bűnei miatt fogságba hurcolt népének hetven éves fogsága végén, hogy az emberi megoldásokkal és igyekezetekkel szemben, igazi megoldást készít, az idegen földön élő, menekültté vált ember számára. Az Úristen, aki igazságos és egyben kegyelmet is gyakorol, ígéretet tesz (8. v.):

- „meghallgatlak”, ha eljön a kegyelem ideje,
- „megsegítlek”, ha eljön a szabadulás napja,
- „megőrizlek”, a magam számára,
- „megajándékozlak” azzal a kapcsolattal, mely az élet minden részletére kiterjed,
- és megígéri, hogy „helyreáll” az az ország, mely elpusztult, tönkre ment.

Teréz anya, a Templeton díja átvételének ünnepén, 1973-ban mondta el ezt a történetet: „Melbourne egyik negyedében meglátogattam egy öregembert, akinek a létéről soha senki nem vett tudomást. Mikor láttam, milyen rettenetes állapotban van a szobája, ki akartam takarítani a házát, a szobáját. Ő ugyan egyre mondogatta: Jó nekem így, de én egy szót sem feleltem, s a végén beleegyezett. Volt ott a szobában egy gyönyörű lámpa, sok éves piszokkal borítva. Megkérdeztem: Miért nem gyújtja meg a lámpát? Kinek? – mondta. Hozzám senki sem jön, nincs szükségem a lámpára. Erre azt kérdeztem: Ha a nővérek meglátogatják, akkor meggyújtja a lámpát? Ezt felelte: Igen, ha emberi hangot hallok, akkor megteszem. És másnap ezt üzent:

mondjátok meg a barátnőmnek, hogy az a fény, amelyet meggyújtott az életemben, még mindig ég. Ismernünk kell ezeket az embereket.”

Ismernünk kell azokat, akik a világosságra, szabadításra, szabadságra vágynak. S talán lehetünk mi vezetésre váró gyermekek, tájékozódást kereső tinédzserek, elbizonytalanodott vagy túlságosan magabiztos fiatalok és idősebbek azok, akiknek először is szükségük van erre a fényre, szabadságra, bátorításra, helyes önértékelésre. Megtalálni az „elvesztett örökséget”, részesülni a földre szálló isteni szeretet kegyelmében. Ezt kívánom mindnyájatoknak!

Szuhánszky Gábor cst. cspk.

A ki nem alvó karácsonyi fények!

Karácsonykor az Isten emberré lett Jézus Krisztusban. Mondhatjuk, hogy az Isten humanizálta önmagát, hogy a tőle elidegenedett, sok szempontból dehumanizálódott emberrel újra élő és örök kapcsolata lehessen. Az ember pedig addig ünnepelte ezt a születésnapot, amíg olyan messzire ment a Karácsony humanizálásában, elemberiesítésében, amíg végül sikerült deszakralizálni, sőt dekrisztianizálni, profánná és Krisztustalanná tenni.

De jó lenne visszaadni/visszakapni a Karácsony mennyei fényeit és örömeit. Úgy tekintetni Jézus születésnapjára, mind a mai napig érvényesen „megörvendeztetni” az érzékeny lelkeket és ráadásul erőt és reményt ad az esztendő többi napjára is. Mert ennek az örövendezésnek nem emberi a forrása, és éppen ezért valós, igaz és örökkévaló.

Az igazi karácsonyi fények tehát nem gyertyák, nem izzók, nem is led-es csodák, hanem mennyei fények, az isteni bölcsesség és szeretet jelenlétének ragyogásai. Karácsonykor mi leginkább csak fizikailag küzdünk a sötétség ellen: városainkban és falvainkban, templomainkban és cserkészotthonainkban és csodákban, fény-füzérek, fényjátékok stb. küzdenek a korai besötételéssel. Persze egy kis lelki fényesítésre is van összetársadalmi és egyéni kísérlet: kicsit adakozunk, kicsit jobban törődünk másokkal, kicsit érzékenyebbek és készségesebbek vagyunk a jóra.

Talán jobb cserkészek is vagyunk. De ezek a dekoratív – tehát csak díszítő, mélyebb tartalmat nem hordozó – fények akármilyen látványosak karácsonyfán, lámpavason, házak falán etc., hamarosan kialszanak. A karácsonyi emberi, szentimentális, nosztalgikus, jó esetben karitatív érzések is hamar visszafakulnak a „való világ” homályához, sötétségéhez.

Az első/eredeti Karácsony egy megelőző és egy egyidejű pásztorjelenetet bevilágító fényvel járt együtt és spirituális értelemben a mai Karácsony is lehet ilyen. A megelőző pásztorjelenetben Mózes legelteti apósa nyáját, majd egy olyan égő csipkebokrot látott, „ami égett, de nem égett el”, a fénye nem aludt ki. Ebbe a szent tűzbe csak kellő

távolságból és „levetett sarúval”: teljes bizalommal, hódolattal és örömmel tekinthetett Mózes, hiszen a népet megszabadító Isten örök jelenlétét üzent e fény/tűz. Az egyidejű jelenetben „az Úr dicsősége ragyogta be” a pásztorokat, akiknek szintén örömről, az egész népet érintő örömről szólt az üzenet. Ennek az örömnak az oka pedig az isteni szabadító szeretet immáron megtestesült jelenléte volt Jézus Krisztusban. Mindkét fény az isteni megmentő jelenléte ragyogta.

És hogyan „örvendezteti meg” mindez a mai magyarokat, cserkészeket, különösen is az ICHTHÜSZ cserkészeket és e lap olvasóit? Úgy ha mi is – a saját csak anyagi karácsonyunk szervezése helyett – „levetett sarúval”, emelkedett lélekkel, szent áhítattal ünnepeünk. Lelki nyitottsággal keressük a szentet, az emberfelettit, az isteni jelenléte valóságát, az Úr dicsőségét, és abban az ember boldogságát.

Ez a lelki, transzcendens karácsonyi fény, mint az égő csipkebokor nem alszik ki, hanem az erő, a szeretet, a józanság és a reménység ajándékát adja akkor is, amikor a karácsonyi fények már régen kialudtak. Ezt a szent, örvendetes Karácsonyt kívánom minden cserkésztestvéremnek, mindnyájuknak és szeretteiknek.

Dr. Bóna Zoltán

„A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben” (Lk 1,80)

Levetett sarúval közelíts a Bibliához!

Mózes apósa nyájának legeltetése közben meglátott egy égő csipkebokrot és ösztönösen megindult felé. Aztán látta, hogy ég, ég de nem ég el, és akkor már egy hangot is hallott talán kívülről, talán belülről, ami egyebek mellett ezt mondta: *„Ne gyere közelebb! Vedd le a sarudat, mert szent az a föld, ahol állsz!”* (2Móz 3,5)

Ez pedig azért van így, mert bár Isten közelít hozzánk, megszólít, sőt Krisztusban sorsközösséget is vállal – ennek kezdetéről szól a Karácsony – de mi nem gázolhatunk az Ő szférájába szöges bakancsunkkal, gátlástalan indulatainkkal, viperás lelkünkkel és vitriolos nyelvünkkel. *Az Ő szentsége alázattal, bűnbánattal, hálával, hittel, reménnyel és szeretettel közelíthető csak meg.* És ez vonatkozik mindarra is, amit Ő szentté tesz. Így Bibliára is, amit éppen ezért nevezünk Szentírásnak.

Mitől szent a „Könyvek Könyve?” Attól, hogy hitünk szerint a sokféle szerzőket maga a Szentlélek inspirálta. Sokféle korban, különböző kultúrák, sorsok és személyiségek sajátos jegyeit hordozva íródott ugyan, de benne mégis Isten szava és tette jelenik meg, persze csak azok számára, akik olvasásakor szintén kéri a Szentlélek inspiratív jelenlétét.

Ugyanakkor a Biblia egy kultúrkinccs is, aminek megértéséhez, megismeréséhez önálló tudományág fejlődött ki, amit további segéd tudományok támogatnak: bibliai héber/arám- és görögnyelvismeret, kortörténet, írásmagyarázat, régészet, vallástörténet etc. Tehát az az optimális bibliaolvasás és főleg idézés, ha valaki alázatos hittel, az Isten akaratainak ismeret iránti vágygal és a lehető legnagyobb tudományos fölkészültséggel olvassa a Szentírást és így is hivatkozik rá.

Ezzel szemben ma azt tapasztaljuk, hogy boldog, boldogtalan – közöttük cserkészek is – talán hittel, de alázat és elégséges ismeretek, sőt általános humán műveltség minimuma nélkül, kicsit túl bátran citálja a Szentírást. Következésképpen az összefüggésektől elvonatkoztatva eszköznek tekinti arra, hogy a saját gondolatainak és szándékainak tekintélyt szerezzen. Sajnos a cserkészetben is volt/van erre példa a fentiekben leírtak minden részletét kimerítve. Persze ehhez mindenkinek joga van a többi szellemi, lelki környezetszennyezéssel együtt. Lelke rajta! Mégis kár, hogy ebből a történetből sem a cserkészek, sem a Biblia nem hiányzik. „Már az sem szent” lista megállíthatatlanul bővül.

A Szentíráshoz való viszonyulás egyébként koronként változott. Egy kicsit pillantunk ebbe is bele.

– Az a Könyv, amit mi teljes Szentírásnak nevezünk a mai formájában a 4. században jött létre. Akkorra kanonizálták a 66 fejezetet a különböző zsinatok. Annak olvasása évszázadokon, sőt több mint egy évezreden keresztül kizárólag a teológusok, a szerzetesek és a papok kiváltsága volt. Abban az időben nem is nagyon tudtak az emberek olvasni,

másrészt az akkori egyház nem akarta, hogy avatatlan lelkek félremagyarázzák, vagy méltatlanul használják. Tehát jó emberismerők voltak.

– A 16. századi Reformáció fordította le a Bibliát a nemzeti nyelvekre azzal a meggyőződéssel, hogy aki hittel olvassa annak egyéni lelki épülésére szolgál, amitől nem szavad megfosztani senkit. Nyilván tudták ők is ennek veszélyeit, de ezt föl vállalva a hívő életforma részévé, mindennapi lelki kenyérként szinte kötelezővé tették/ajánlották a Biblia olvasását mindenki számára. Ennek feltételeként a Reformáció egyházai hozták létre a püspököket. Azért tanítottak írni/olvasni, hogy az emberek tudjanak, Bibliát olvasni. Tehát nem azért, amire az írni/olvasni tudásukat ma a legtöbben használják. A magyar protestánsok élen jártak a bibliás kegyességben: a legegyszerűbb református családnak is volt/van Bibliája már évszázadok óta.

– Erre a katolikusoknak a 2. Vatikáni Zsinatig, tehát 1965-ig kellett várniuk, és még most is inkább csak szabad olvasni a Bibliát, mint ajánlott katolikus körökben.

– Közben győzelmet aratott az elvilágiasodás, a szekularizáció, amit nálunk csak tetézett az ateista kommunista diktatúra, amikor nem volt ajánlott a Bibliára még csak említést sem tenni.

– Aztán az 1980-as évektől enyhült ez a megközelítés. Elismerték a Bibliát, mint az „egyik legfontosabb kultúrtörténeti forrást”. Az összes kommunista párttitkár és tanácselnök a 80-as évek közepétől azzal dicsekedett, hogy neki is van Bibliája, de akkor még tisztelettel és óvatosan idézgettek belőle. Ez a helyes önkorlátozás, tisztességes és tisztelettudó megközelítés, amit a nem hívők is eleinte példásan gyakoroltak mára – a többi tisztelettudással együtt – sajnos eltűnt, s mint kísértés a cserkészkörökben is jelen van.

És ezzel már egyfajta megengedő megközelítéshez értünk vissza, mert egy protestáns sosem mondhatja, hogy „el a kezekkel a Bibliától”. Azt mi fordítottuk le és adtuk, mintegy közkinccset, az emberek kezébe. Ma is sokat áldozunk a Szentírás előállítására és terjesztésére. Magyar nyelvünkben akarva akaratlan idézzük is a Bibliát, hogy csak egy példát mondjak: „Aki nem akar dolgozni az ne is egyék” (Pál Thesszalonikaiaknak írt levele).

Szóval idézni is szabad. A hívő ember, aki imádkozva olvassa a Szentírást, az imádkozva, jó szívvel fogja helyénvalóan idézni is. *A meggondolatlanul, hetyke könnyedséggel bibliaidéző cserkésztestvéreinket szépen kérjük, hogy a Szentírás „ott és akkor” odaillő szavait, saját gondolatainak tekintélyesebb kifejezéseiként „itt és most” ide nem illően ne idézzék.* Egyszerűen azért, mert lehet, hogy neki ez sem szent, de attól még a Szentírás objektíve szent, mert minden szentség forrása, Isten teszi azt azzá! S ha így nem tud rá tekinteni, akkor éljen legalább azzal a tisztelettel, ami a Könyv kulturális méltóságának megkérdőjelezhetetlen objektivitással jár.

Tehát hívő és hitetlen cserkész „levetett sarúval”, megvizsgált és megfontolt lélekkel olvassa a Szentírást minél többször, és idézze azt ugyanezzel a lélekkel minél kevesebbszer.

Dr. Bóna Zoltán cst. cspk.

14 kis hód jelent meg a Kis-Duna mentén

A cím ellenére a hír nem természetismereti beszámoló, sem környezetvédelmi felhívás, hanem a dunavarsányi Kossuth Lajos Cserkészcsapat legkisebb, családos cserkészeinek a beszámolója.

November elején indította Csapatunk a legkisebbek számára azt a programját, amibe középsős és nagycsoportos óvodás leányokat és fiúkat, édesanyjukkal vagy édesapjukkal vártuk. A hód családszerető, Magyarországon is élő emlős, örök hűséggel választ magának párt, akivel közösen gondozzák az utódokat. A legkisebbek őrzésébe, vigyázásába pedig a hód-testvérek is bekapcsolódnak.

Ez a kedves természeti példa adja a cserkészprogram ismert elnevezését is, ahol a baba-mama klub mintájára a szülők kíséretében vesznek részt a gyermekek az őrsi foglalkozáson, majd a korral haladva, azt reméljük, hogy a felnőtt kísérőknél is lesz olyan, aki elkötelezi magát gyermekével együtt a cserkészlet számára.

Célunk, hogy énekekkel, játékkal, sporttal, kirándulásokkal készítsük fel a gyermekeket értékorientáltan és egyben élményszerűen a cserkészéletre, távlatosan pedig a testi, lelki és szellemi egészségben gazdag felnőtt életre.

**Széles a Tisza, magas a partja,
itt van olyan legény/leány, ki átugorja**

Csapatunk 30 évvel ezelőtt kezdte meg újkori történetét, és több száz gyermeknek és ifjúnak szerzett bizonyosan életre szóló élményt, és ami ennél fontosabb, életre szólóan hasznos ismereteket, tudásokat. Mára fiatal és kevésbé fiatal felnőttekből áll Csapatunk. A felhívás mögött az a döntésünk áll, hogy a legkisebbekre és szüleikre koncentrálna szolgáljuk a megújulást. E módszer mögött természetesen az a tapasztalat is áll, hogy az idő nagyon gyorsan szalad és óvodásainkból hamarosan iskolások, majd tinédzserek lesznek és így Csapatunk hamarosan újra teljes korosztályi skálán szolgálja vá-

**Mi is az cserkészlet?
Zoli bácsi mondd meg nekünk!!**

A Dobos torta a cserkészek társaságában a legfinomabb

jával és a cserkész-világtalálkozón való részvételünk képes élményemlékezésével folytatódott. Az őrsi óra a 30 éves születésnap tortás szeretetvendégségével zárult.

A kis hódok megjelenésének a hírére még a regionális sajtónk is felfigyelt, így a második találkozónkra a tévé is eljött és a létszámunk is megduplázódott. A foglalkozás beszámolója, verses köszöntővel a következő oldalon érhető el: <http://www.duna-media.hu/index.php/dunavarsanyimagazin/item/11387-csaladi-cserkeszet-dunavarsanyban>

Természetesen ezen a foglalkozáson is bővült hódismeretünk, valamint cserkésztudásunk is. A Tisza partján virágzó növények játékos-verses megismerésénél a cserkész-liliom kapott különösen is nagy hangsúlyt. Az óra végére nemcsak a költeményt fújta minden kis-cserkész, hanem a lilium szimbolizálta iránytű jelentőségét is megismertük cserkészzetünkben és életünkben egyaránt: *Raknak odút, raknak gátat... Minden rönköt kettérágnak. Mert építenek: tutajt, sátrat. Megmarkolnak kidőlt fákat. Eszük adta hasznos mottót: Rágd a fákat, védjél hódot!* (Komuczky Eszter: A kis hód mottója)

Az Advent Krisztus eljövetele, Aki ajándékait nekünk adja!

Üdvözet mindenkinek! Klassz itt lenni a cserkész-toboz-fűjásán!

alkottunk és tobozt fűjtünk arannyal, ezüsttel.

Minden érdeklődőt ehhez a csoporthoz való csatlakozással ez év végéig nagy szeretettel várunk és természetesen érdeklődéseket telefonon – 06302870283 – és e-mailen is –

Anya, ne együk meg inkább a mézeskalácsot?!

Szaloncukor készítést előtt! Már alig várjuk, hogy megkóstoljuk!

Minden hónapban az utolsó találkozásunkra rendkívüli programot – kirándulást, tanyázást, túrázást – tervezünk. A novemberi őrsi órának a csepeli cserkészotthon adott helyet, ahol a Táborkereszt katolikus cserkészközösség tagjaival és a környék cserkészeivel adventi foglalkozáson vettünk részt. Az igei köszöntő után Jézus születésének történetét Abelard Péter dicséretével énekeltük el, majd szaloncukrot készítettünk, mézeskalácsot díszítettünk, Mikulást

drcsobolyoeszter@gmail.com – készséggel fogadunk.

Hálás szívvel mondunk köszönetet Zoli bácsinak, aki lelkesedésével a hód-cserkésztestünket elindította. Lesz balatoni tanyázásunk is júniusban, ahova minden csapat legkisebb cserkészeit nagy szeretettel várjuk. Továbbá kérjük Krisztusban cserkésztestvéreinket, hogy e minősített közösségünket, és az ICHTHÜSZ cserkésztestet hordozzák imádságukban.

*Nagyné dr. Csobolyó Eszter cst. cspk.
hód-anya*

„Egymás terhét hordozzátok...” (Gal 6,2)

Fogadalomtétel Monoron

Már november 30-án lázasan készültünk a nagy napra: kiscserkész-ígéret, cserkész-fogadalomtétel és két felnőtt cserkészünk is fogadalmat tett, immár hagyományok szerint Monor Nagytemplomban, ünnepi istentisztelet keretében, december 1-én, Advent első vasárnapján. A Magyar Cserkészszövetség képviselőjében Molnár Nikolett a felnőttek fogadalomtételét vezette.

Négy kiscserkész tett fogadalmat Magócsi Hajni st. vezetésével, 3 cserkész tett fogadalmat több évi kiscserkész múlttal a hátuk mögött és két felnőtt hasonlóképen. A hivatalos rész után szokás szerint egy vidám szeretetvendégség keretében kötetlen beszélgetésen nézegettük az idén készült fényképeket és idéztük fel a történeteket.

Mi történt velünk, dióhéjban.

- Idén januárban is megrendeztük a téli táborunkat a szokásos helyen, Börzsöny Szénpatakon január 24-27 között. Rengeteg élmény hatalmas szánkózások, csendes beszélgetések, a kályhában égő tűz melege, a fa ropogása, a konyha melege a reggeli kávé illata mind-mind maradandó élményt nyújtott.
- Március 01-03-ig Balatonfüreden voltunk a szokásos országos ICHTHÜSZ Közgyűlésen.
- Június 24-28 között Balatonszemesen voltunk, idén is a tábor felépítése volt a feladat.
- Július 28 és augusztus 05 között volt a nyári nagytáborunk, szintén rengeteg élménnyel, fura dolgokkal. Például sparherten főztünk, nyár volt, meleg, de voltak őrsi túráink, külön fiús és leányos programok. Közös, nagy egész napos túra kb. 20 km-es távon. Játék a patakban, mint állandó műsorszám, nemzet és honvédelmi nap, robbanóanyag felkutatására kiképzett kutyákkal, beszélgetés érdekes emberekkel: tűzszerező Afganisztánból, idegenlégiós, aki bejárta a világ összes veszélyes helyét és Sándor Tamás dandártábornok úr engedélyével dr. Joó Péter őrnagy úr és bajtársai az új NATO-kompatibilis mentővel érkeztek hozzánk. Egy nagyon érdekes gyakorlati bemutatót tartottak. Szénpataktól Királyrétig az út mellett kitakarítottuk az erdőt, több száz kilogramm szemetet szedtünk össze. Természetesen nem maradhatott ki a szombati hamburgerezés, búcsútábortűz. Idén is igazán nemzetközi volt a tábor, barátaink jöttek Angliából, Wales-ből, Németországból, Svédországból. - Nagybecskerekéről a helyi Lions Club és a monori együttműködésével.
- Augusztus végén lebontottuk és depóztuk a balatonszemesi tábor.
- Szeptember végén voltunk Berekfürdőn egy hétvégén az ICHTHÜSZ vezetői fórumán.
- Október elején részt vettünk a „játékonysági főzésen” cserkésztokánnyal.
- Októberben fát ültettünk a Lokálpatrióta egyesület felhívására.

- Kerestük a jövő évi táborhelyet, talán rá is találtunk, de a régi azért hiányozni fog.
Támogatóink voltak: Monor Nagytemplom gyülekezete, Dr. Fónyad Dezső alapítvány, Monor Város Önkormányzata, FETTI Kft, Monor Hegyessy Lions Club.
Mind ezekért Soli Deo Gloria. Köszönjük megtisztelő figyelmüket, áldott Karácsonyt és békés boldog új esztendőt kívánunk! Nagy László cst.cs pk.

Csak játszunk

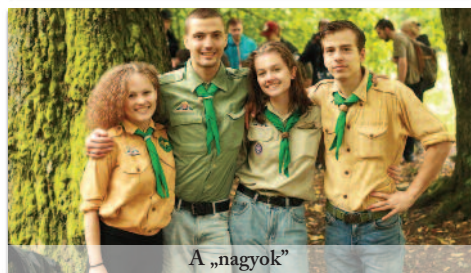
Túrán

Tábortűznél

Zászlófelvonás

A „nagyok”

Indul a szánkóverseny

Esti csendesség

Cserkészben

„Örüljete az Úrban mindenkor!” (Fil 4,4)

Lev Tolsztoj: Panov apó különös napja

MESÉLŐK

Panov apó
Hang
Utcaseprő
1. Gyerek
2. Gyerek
Fogadóné
Szegény asszony
Kisleány
Kisbaba
1. Idegen
2. Idegen

Szomszédasszony
Falubeli
Szomszéd
1. Koldus
2. Koldus
1. Szánkós gyerek
2. Szánkós gyerek
3. Szánkós gyerek
Apa
Anyja

- **Mesélő**
- Réges-régen, élt egyszer egy idős suszter, messze-messze, egy kis orosz falucskában. Bárhová ment, mindenki annyira szerette, hogy csak Panov apónak szólították.
- Panov apó nem volt gazdag, egyetlen kis szobácskája volt, melynek ablaka az utcára nézett. Ebben a kis szobában lakott és ez volt a műhelye is. De azért szegény sem volt. Minden szerszáma megvolt a suszter mesterséghez, volt egy vastűzhelye, aminél melegedett és ételt főzhetett. Volt egy karosszéke, ahol időnként elszunyókált, egy ágya és gyertyái, hogy legyen mivel világítani esténként.
- **Panov apó**
- Bizony, bizony. Eljött a karácsony este, a szeretet és a család ünnepe, s nekem ezt mégis egyedül kell eltöltenem. Pedig mennyi vidám Karácsonyt töltöttünk együtt, míg a gyerekek kicsik voltak!

Hányszor táncolták körbe a fát, és hogy örültek az ajándékoknak! De mióta felnőttek és elköltöztek, mindegyik a maga családjával ünnepel.

- **Mesélő**
- Panov apó nagyot sóhajtott. Aztán meggyújtotta az asztalon levő gyertyát, oda ment a polchoz és levett egy régi könyvet. Odaült vele az asztalhoz és elkezdte olvasni. A karácsonyi történetet olvasta, hogy Jézus nem meleg házban, hanem egy istállóban született, mert nem volt számukra hely a vendégfogadóban.
- **Panov apó**
- Bizony, bizony. Ha idejöttek volna, elalhattak volna az ágyamon. A kisbát be-takartam volna meleg takarómmal. Örülnék, ha lenne itt velem valaki.
- **Mesélő**
- Folytatta az olvasást. Arról olvasott, hogy gazdag bölcsek keltek át a sivatagon, hogy ajándékot vigyenek Jézusnak.

- **Panov apó**
- Hát, ha Jézus idejönne, nem tudnék neki mit adni. Nincs nekem semmim. Ó, de várjunk csak!
- /feláll az asztaltól, odamegy a polchoz/
- Van itt egy pár kiscipő. Ez a legjobb, amit valaha készítettem. Ezzel ajándékoznom meg.
- **Mesélő**
- Óvatosan visszatette a cipőket a dobozba, majd újra leült olvasni. Azonban hamarosan álomba szenderedett a könyv lapjai felett. Kint egyre nagyobb lett a köd és a hideg.
- Hirtelen egy hang szólította:
- **Hang**
- Panov apó! Panov apó!
- **Panov apó**
- Ki az? Ki van a szobában? Hangot hallok, de nem látok senkit.
- **Hang**
- Panov apó! Azt kívántad, hogy meglátass. Hogy betérjek a műhelyedbe és megajándékozhass. Holnap reggeltől estig figyelj, és én eljövök. Légy nagyon figyelmes, hogy felismerj, mert nem mondom meg, hogy ki vagytok.
- **Mesélő**
- Aztán újra csend lett. Panov apó megdörzsölte szemét, és felállt. A kályhában már elégett a szén, a gyertya is alig pislákol.
- **Panov apó**
- Ő volt! Jézus volt! /elgondolkodva/ Lehet, hogy csak álom volt, de azért figyelni fogok és remélem karácsony napján meglátogat! De hogy fogom megismerni? Bizony, nagyon kell majd figyel-nem.
- **Mesélő**
- Panov apó le sem feküdt, hanem ott ült a

székében az ablakkal szemben, és figyelt, mikor jön arra valaki. Lassan, lassan felkelt a nap és sugarai megvilágították az utat. Senki sem járt az utcán.

- **Panov apó**
- Begyűjtöm a kályhát és főzök egy kávé. De azért közben az utat is figyelem. Remélem tényleg eljön! /közben kinéz az ablakon/ Ó, ott jön valaki! Lehet, hogy Jézus az! De nem. Ő csak az utcaseprő. Ennek is ilyenkor kell erre járnia, mikor én Jézust várom!
- De hogy fázik szegény! Még a kesztyűje is lyukas! Milyen rossz lehet neki, hogy még karácsonykor is dolgoznia kell. Behívom! /kikiált/ Jöjjön be!
- **Utcaseprő**
- /csodálkozva kérdezi/ Nekem szólt, Panov apó?
- **Panov apó**
- Persze! Mit szólna egy csésze jó meleg kávéhoz? Biztosan átfázott, és jól esne egy kicsit átmelegedni.
- **Utcaseprő**
- Hát megköszönném! Tudja, Panov apó, karácsonykor még tisztábbnak kell lennie az utcának, mint máskor, hisz ilyen szép ünnepet nem szabad elrontani szemetes utcával. Ezért is indultam ilyen korán, hogy hamar elkészüljek. De igazán kedves, hogy behívt, köszönöm.
- **Panov apó**
- Ó, ez a legkevesebb, amit tehetek. Hisz karácsony van.
- **Mesélő**
- Panov apó közben ki-kinézett az ablakon.
- **Utcaseprő**
- Látogatót vár? Remélem nem zavarom!
- **Panov apó**
- Ó, nem, csak tudja, ma Jézust várom.

Megígérte, hogy eljön.

- **Mesélő**
- Az utcaseprő megdöbbenve nézett rá, majd letette a csészét, és elindult.
- **Utcaseprő**
- Hát akkor sok szerencsét Panov apó, és még egyszer köszönöm! /kimegy/
- **Gyerekek**
- /2 gyerek jön csilingelve, kopognak/ Jó reggelt Panov apó! Szeretnénk boldog karácsonyt kívánni!
- **Panov apó**
- Szervuszatok gyerekek! Gyertek beljebb! Örülök, hogy jöttetek! Én is hadd kívánjak nektek áldott karácsonyt! Tegyétek el ezeket az almákat!
- **Gyerekek**
- Köszönjük! /csilingelve, kiabálva, hogy: itt a karácsony! Mennek tovább. Panov apó kikíséri őket./
- **Panov apó**
- Jó reggelt, fogadósne asszonyság! Boldog Karácsonyt!
- **Fogadósne**
- Viszont kívánom! Látom, a gyerekek magánál is jártak. Hozzánk is eljöttek, mint minden évben. Emlékszem, gyerekkoromban mi is jártunk házról házra, s ami ajándékot kaptunk, elosztottuk magunk között. Aztán este a karácsonyfa körül volt nagy öröm, mikor kiraktuk a zsebeinket! De régen is volt! No, de most már mennem kell, mert a vendégeim várnak. További vidám ünnepet Panov apó!
- **Panov apó**
- Köszönöm. Már egyre több ember jár az utcán, de még sehol sem látom Jézust. Csak nem felejtette el az ígétét? De nézd csak! Ez a szegény asszony a két gyerekkel milyen fáradtnak látszik. Jöjjenek be, melegedjenek meg egy kicsit!

- **Szegény asszony**
- Nagyon kedves magától!
- **Panov apó**
- Ugyan, szóra sem érdemes! Csak láttam, hogy nagyon át lehetnek fázva. Messzire mennek?
- **Szegény asszony**
- A szomszéd faluba. Még vagy négy kilométer. Tudja, lent laktunk a malomnál, de nincs pénzem a lakbérre, ezért el kellett jönnöm. Most az unokatestvéremhez megyek, hátha befogad.
- **Panov apó**
- Hát te hány éves vagy, leányka?
- **Kisleány**
- Tíz múltam. De jó meleg van a bácsinál! A bácsit hogy hívják?
- **Panov apó**
- Mindenki csak Panov apónak szólít. Szeretnél egy kis kenyeret?
- **Kisleány**
- Köszönöm, igen.
- **Panov apó**
- De szép kisbaba! De hát nincs szegénynek cipője!
- **Szegény asszony**
- Nincs miből vegyek neki. Egyedül nevelem őket, és lassan már ennivalóra sem ellik.
- **Mesélő**
- Panov apó míg a gyerekeket nézte, támadt egy gondolata. El akarta hessegetni, de csak nem sikerült. Eszébe jutott a doboz a polcon. Az a pár cipő, amit sok évvel ezelőtt készített, talán jó lenne a kis csöppségnek. Így Panov apó elővette a kiscipőket a dobozból és felhúzta a gyerekek lábára.
- **Panov apó**
- Pont rá illik, mintha csak ráöntötték volna! Fogadja el ezt a pár cipőt!

- **Szegény asszony**
- Ó, hogy hálálhatnám meg?
- **Panov apó**
- Semmiség az egész.
- **Mesélő**
- Az öreg suszter aggódva tekintett ki az ablakon, miközben ezt gondolta:
- **Panov apó**
- Csak nem ment el Jézus, miközben a gyerekekkel foglalkoztam?
- **Mesélő**
- Az asszony közben még egyszer megköszönte a segítséget és a gyerekekkel tovább indult. Panov apó kikísérte őket az ajtóig és újra szénézett az utcán. Két idegen ember szólította őt meg:
- **1. Idegen**
- Jó napot kívánok! Tudna nekünk segíteni? A szomszéd faluba készülünk a rokonainkhoz. Miközben az erdőn jöttünk át, az egyik kanyarban felborult a szánunk, s egy darab letörött belőle.
- **2. Idegen**
- Meg tudná-e mondani, hol találunk egy mesterembert, aki segíthetne rajtunk? Nem fogunk a karácsonyi gyertyagyújtásra odaérni.
- **Panov apó**
- A következő utcában lakik egy asztalos. A cégére kint lóg az üzlete felett, úgyhogy könnyen meg fogják találni.
- **Idegenek**
- Köszönjük szépen. Sietünk is.
- **Panov apó**
- Lám, ők is sietnek, csak Jézus nem siet hozzám.
- **Szomszéd-asszony**
- De jó, hogy itthon van, Panov apó! Segítsen rajtam! Elkezdtem begyúrni a karácsonyi süteményhez a tészta, amikor kifogyott a cukrom. Anélkül pedig nem

lesz finom! Tudna-e adni? Az ünnepek után majd megadom!

- **Panov apó**
- Hogyne, szomszédasszony! Jöjjön csak, akad itt még két süteményre való is. Elég lesz ennyi?
- **Szomszéd-asszony**
- Bőven. Köszönöm! /elmegy/
- **Panov apó**
- Hanem ebben a nagy várakozásban egészen megéheztem.
- **Mesélő**
- Így melegített magának egy kis káposztalevest és megebédelt. De a szeme állandóan az ajtón volt, s figyelte, vajon mikor jön a látogatója. S egyszerűen csak tényleg kopogtatnak.
- **Panov apó**
- Biztosan Ő az! Szabad!
- **Mesélő**
- Azonban csak egy falubeli jött.
- **Falubeli**
- Boldog karácsonyt, Panov apó! Eljöttem a csizméért, ugye készen van?
- **Panov apó**
- Még tegnap megsarkaltam, de kerüljön beljebb! Ide tettem az asztalkámhoz. Tessék!
- **Falubeli**
- Már nagyon ráfért egy kis javítás, de hát nincs pénzem újat venni. Azonban ez most egészen újjá lett varázsolva. Mennyit fizetek?
- **Panov apó**
- Négy kopejkát.
- **Falubeli**
- Hisz a legutóbb ötvenet fizettem!
- **Panov apó**
- Tudom, de hadd legyen ez az én karácsonyi ajándékom! Meg aztán ezzel nem is volt annyi munka, mint a múltkorival.

- **Falubeli**
- Az Isten fizesse meg a jóságát! Áldott karácsonyt Panov apó!
- **Mesélő**
- A suszter egyre türelmetlenebbül várakozott, és egyre többet állt ki az ajtóba.
- **Szomszéd**
- Adjon Isten, Panov apó! Így szeretem a karácsonyt, ha jó sok hó esik! Azt sem bánom, ha többször kell söpörni az utcát. Legalább addig is mozog az ember, nem igaz? De talán vár valakit?
- **Panov apó**
- Tudja szomszéd, tegnap nem akárki ígérte meg, hogy eljön! Jézust várom!
- **Szomszéd**
- Méghogy Jézust?! Talán személyesen ígérte meg, hogy eljön?! Na, nekem be kell mennem! Szegény öregember, ő is egyre többet képzelődik. Nem hiába, nem tesz jót, ha vénségére egyedül marad az ember.
- **Mesélő**
- Panov apó azonban már nem hallotta az utolsó szavakat, mert figyelmét két koldus kötötte le, akik szakadt ruháikban közeledtek felé.
- **1. Koldus**
- Jó ember! Szánj meg minket! Karácsony van, a Szeretet ünnepe, mindenki az estére készülődik. Nekünk pedig ma még egy falat sem volt a szánkban.
- **2. Koldus**
- Látod a ruhánk is milyen szakadt, a cipőnkön befolyik a hó, az eső.
- **Panov apó**
- Túl sok mindent én sem tudok nektek adni. Hacsaknem egy kis kenyeret meg szalonnát.
- **1. Koldus**
- Ó, nagyon megköszönnénk azt is!

- **Mesélő**
- Miután a koldusok elmentek, a hóesésben szánkózó gyerekek vidám csapata tűnt fel. Mikor odaértek Panov apó ajtajához, hangosan köszöntek neki.
- **1. Gyerek**
- Boldog karácsonyt, Panov apó!
- **Panov apó**
- Nektek is. Aztán sokan szánkóznak-e a dombon?
- **2. Gyerek**
- Sokan bizony! Vigyáznunk is kellett, mert sokszor volt nagy borulás. Mi például összeütköztünk a szomszéd falubeli gyerekekkel. Lett is belőle jó nagy hógolyócsata! De mi nyertünk! Jól megfürdetük őket a hóban!
- **Panov apó**
- Na, akkor hadd adjak nektek egy kis diót jutalmul!
- **3. Gyerek**
- De jó! Köszönjük! Siessünk, mert már biztos nagyon várnak otthon. És jó lenne száraz ruhába bújni.
- **Mesélő**
- Ahogy telt az idő, egyre sötétebb lett, s az emberek lassan elindultak a templomba. Panov apó azonban még mindig a vendégét várta, aki váratott magára. Az arra járók megszólították az ajtajában álldogáló apót.
- **Apa**
- Jó estét, Panov apó! Hát újra eljött a karácsony! Megígértük a gyerekeknek, hogyha sötétedik, sétálunk egyet a faluban, megnézzük, kinek milyen fát hoztak az angyalok.
- **Anyá**
- Utána hazamegyünk, meggyújtjuk a gyertyákat, és elénekeljük a fa alatt a karácsonyi éneket.

- **Panov apó**
- Mi is mindig így tettünk, amíg a gyerekek kicsik voltak. De mióta magam maradtam, egyedül kell gyertyát gyújtanom. Ma talán másképp lesz, remélem, megérkezik a vendégem.
- **Apá**
- Csak nem a gyerekek jönnek el?
- **Panov apó**
- Nem. Jézust várom. Tegnap este álomban megígérte, hogy eljön. Egész nap vártam, de biztosan megvárja az estét, hogy még szebb legyen az együtt töltött idő.
- **Anyá**
- Hát bizony a Bibliában is az van írva, hogy este született a Megváltó egy betlehemi istállóban. Ezért nekünk is igyekeznünk kell, mielőtt teljesen besötétedik. Boldog karácsonyt!
- **Mesélő**
- Ezen a vidéken is szokás volt, hogy napnyugta után a fiatalok házról házra jártak és énekkel köszöntötték az ott lakókat karácsony estéjén. Panov apó ablaka előtt is felcsendült a jól ismert karácsonyi dal. /Lányok énekelnek/ Az öreg suszter meghatottan hallgatta, s úgy érezte, angyalok dalolnak az utcán. Majd odament az ajtóhoz, hogy még egyszer szétnézzen, nem jön-e Jézus. De az utcán már senki sem járt, csak a távolodó lányok éneke hallatszott egyre halkabban. Panov apó fáradtan ült le asztalához és elővette a Bibliát. Azonban annyira szomorú és csalódott volt, a szeme is annyira fáradt, hogy nem bírta kibetűzni a szavakat.
- **Panov apó**
- Csak álom volt az egész! Olyan nagyon akartam hinni benne, úgy vártam, hogy

eljöjjön Jézus. De úgy látszik, csak álmodtam.

- **Mesélő**
- Hirtelen úgy tűnt, mintha valaki lett volna a szobában. Panov apó könnyein keresztül sok embert látott; ott volt az utcaszépő, az anya a gyerekeivel, a koldusok, a fogadósné, és a szomszédok, a két bajbajutott idegen, a vidám gyereksereg és a falubeliek. Mind-mind, akivel a nap folyamán találkozott, beszélt, akinek segített. Ahogy elhaladtak mellette, mind egyikük azt kérdezte tőle:
- **Mindenki egymás után**
- Nem láttál engem, Panov apó?
- **Panov apó**
- Ki vagy? Mond meg, kérlek, ki vagy?
- **Mesélő**
- Aztán ugyanazt a hangot hallotta, amit előző este, bár hogy honnan jött, nem tudta volna megmondani.
- **Hang**
- Éheztem és enni adtál. Szomjaztam és innom adtál. Jövevény voltam és befogadtál. Miközben ezeken az embereken segítettél, velem tetted ezt.
- **Mesélő**
- Majd megint csend lett. A könnyek felszáradtak az öregember szeméből.
- **Panov apó**
- Bizony, bizony. Mégiscsak eljött.
- **Mesélő**
- Elgondolkodva bólogatott. Majd elmosolyodott és a szeme újra ragyogott.

„Lábam előtt mécses a te igéd...” (Zsolt 119,105)

„Újra szolgálatra jelentkeztünk...”

Szubjektív emlékezés egy minapi megbeszélésre 30 éves tapasztalat mérlegén

A közelmúltbéli tisztújítás óta készültünk, mint az MCSSZ ICHTHÜSZ Közösségének felelősei az új elnökséggel való találkozásra. A találkozón a létszám a krisztusi minimumon maradt, de reprezentatívak voltunk: Bedekovics Péter MCSSZ elnök, református; Szuhánszky Gábor MCSSZ-ICHTHÜSZ teológiai vezető, metodista és Bóna Zoltán MCSSZ-ICHTHÜSZ elnök, református. A beszélgetés szándéka is végső soron közös volt. Az, hogy a magyar cserkészetben, az 1948-ban megszakadt és az újkori cserkészetben igazán meg nem gyökeresedett krisztusi misszió általánosan elfogadott, hiteles cél legyen, továbbá, hogy a magyar társadalomban pozitíve érzékelhetően legyen jelen a cserkészet. A nagy célhoz képest, úgy érzem egyet értettünk abban, bár csak pedzegettük, igazán így ki nem mondtuk, hogy a krisztusi létforma helyén egyelőre valamiféle vallásosság van, a társadalmilag hasznos érzékelhetőség helyén pedig (alig) láthatóság, ami virtualitás, de nem virtus.

Őszintén beszéltünk: kritikusan és önkritikusan is. Azt is elfogadtuk, hogy 30 év után is sok, vagy talán még több a javítani való, hiszen ma már olyan dolgokkal is szembesülünk, ami ez alatt a 30 év alatt futott zátonyra, vagy vett rossz irányt. Persze nem egyformán láttunk mindent, nem is egyformán súlyoztunk sikerek és kudarcok között.

A kardinális témakör a vezetőképzés és a spiritualitás kezelésének összefüggése volt. Én továbbra is itt érzékelem az egyik legnyilvánvalóbb problémát. Tapasztalatom szerint éppen a vezetőképzőkön történnek, történtenek azok a sérelmek, amiket magyarázni nem lehet, csak szégyellni. És itt gyorsan mondom, hogy vannak szabályt erősítő kivételek, de „szabály és fő vonal szerint” inkább történt a vezetőképzés keretében a lelkiségi közösségek marginalizálása, dezavualása, sőt..., mint bármilyen együttműködési készség megnyilatkozása. Ebben is voltak kivételek, Istennek legyen hála. Azt pedig, hogy 30 év után a minap az elnökségnek kötelezővé kellett tenni határozatban a szentmisék és istentiszteletek megtartását, különösen is a vezetőképzésben, annak (is) tulajdonítom, hogy akik, most hibáznak (olykor végig sem gondolva e terület fontosságát) azok éppen az általam nem helyénvalónak tapasztalt két évtizedes vezetőképzés során lettek vezetőkké. Ez akár mentségük is lehet.

Tettünk ezzel kapcsolatban most is egy javaslatot többedszer, aminek a lényege az, hogy egy felekezeti spiritualitást segítő program a vezetőképzést megelőző, azt megalapozó előfeltétel legyen, amiben a felekezeti közösségek aktív partnerek. Ezt követően pedig természetesen részben ökumenikus, részben felekezeti figyelemmel legyenek a képzők a hétvégeken és a táborban. Ez már egyszer régen bevált, majd olykor szórványosan jól sikerült, az utóbbi évtizedben pedig mereven elutasított. Valami ilyesmit érzekeltem ez

alkalommal is az elnök úr részéről. Erre is gondolok nagyon nagy túlzással, de valós analógiával, amikor a címben szent Sebestyénre utalok, aki miután túlélte, hogy krisztushívó római katonaként halálra ítélték, lenyilazták, újra „szolgálatra jelentkezett”. Ekkor – csak a történelmi hűség kedvéért mondom – bunkósbottokkal verték agyon. Tehát, ez utóbbi nem része az analógiának, csak az „újrajelentkezés.”

De térjünk vissza a beszélgetéshez. Az elnök úr azért nem zárkózott el a szolgálatunk lehetőségétől, sőt a vezetőképzésen belüli együttműködéstől sem föltétlenül, amit őszintén nagyra értékelek, és amit bizonyára szolgatársaimmal együtt készséggel vállalunk. Várjuk a konkrét megkeresést.

Még egy fontos érzésemet osztom meg a legjobb szándékkal. A beszélgetés az MCSSZ cserkésztszjtjei között kezdődött arról, hogy hogyan lehetne jobban szolgálni a magyar cserkészetet természetesen a Szövetségünk keretein belül. Aztán egyszer csak azt vettem észre, hogy arról beszélünk, hogy mi a baj az ICHTHÜSZ Közösséggel. A kritikus észrevételek listáját talán senki nem ismeri nálam jobban sem mélységében sem hosszúságában. Szégyellem személyesen a gyarlóságot és ugyanerre a szegyenkező bűnbánatra hívok mindenkit a saját területén: órs, csapat, keret, kerület, Szövetség. Aki pedig tökéletesnek gondolja magát, az higgye el, téved.

Viszont, azt hadd mondjam ki szintén sokadszor: Az ICHTHÜSZ önmagában nem érdemel segítséget, mert nem önmagáért van. Az ICHTHÜSZ-nek kizárólag az MCSSZ javát szolgálendő van értelme és létjogosultsága. Ezért jött létre 99 esztendővel ezelőtt és ezért alakult újjá – szövetségi fölkérésre – 30 évvel ezelőtt. Nem tudom, hogy ezt a szolgálatát az első negyedszázadban hogyan fogadta az akkori MCSSZ. Azt viszont tudom, hogy a mögöttünk lévő cirka negyedszázadban ezt a segítő közreműködést inkább eltolták maguktól és másoktól az aktuális vezetők, mint bölcsen igényelték volna. Ja, és arról sincs kétségem, hogy az a hiátus, amit néhányan 1920-ban, a megalakuláskor éreztek az akkori MCSSZ életében az most sem kevesebb, mint akkor volt. És talán abban sem tévedek, hogy a Táborkereszt vezetői valami hasonlót éreznek a maguk szempontjából. Kár hogy így volt/van.

Persze, ha továbbra is az a módszeresen elültetett vélekedés uralkodik a Szövetségünk és Kerületeink vezetőiben, hogy minden így jó, ahogy van; vagy az, hogy nincs jól, de a felekezeti közösségekben lévő potenciál nem kell, akkor nem tolakszunk. Dolgozunk a csapatainkban; írjuk/terjesztjük a negyedéves lapunkat; képviseljük a Szövetséget, ahogy arra lehetőségünk van; támogatjuk a csapatokat, ahogy kéri; szolgálunk a Fórumban, ahogy igénylik; gondoljuk a hozzánk fordulókat; ápoljuk a Táborkereszttel való krisztusi közösségünket; aktívan részt veszünk a Betlehemi Láng szolgálatában; terjesztjük az általunk szerkesztett és kiadott imakönyvünket; ha liturgikus vagy katechetikai szolgálatra kérnek éjjel/nappal, a világ végén is elvégezzük; etc. Röviden: „szolgálatra továbbra is készen állunk.”

Áldott Adventet kívánok, az Úr közel: dr. Bóna Zoltán cst., cspk., ICHTHÜSZ elnök

Küldé az Úr Isten

Küldé az Úr Isten
Hűséges szolgáját
Szűzhöz Názáretben
Gábrriel angyalát
Hozzánk jókedvében:

Szent szűz, méhedbe vedd
Az Úr Isten Fiát,
Melyben megőrizzed
A szüzesség jussát,
Minden tisztaságát.

Kinek erőssége
Minket úgy őrizzen,
Hogy a világ vétke
Minket meg ne sértsen,
Pokolra ne vessen;

Menj el Máriának
E jót megmondani,
A régi Írásnak
Titkát jelentsed ki
Angyali erőddel.

Hallás elfogadá
E parancsolatot,
Hívés és fogada
Méhében magzatot,
De nagy Csudálatost,

De a Bűnbocsátó
Végye el vétünkét,
Légyen igazítónk
S adjon örökséget
Mennyek országában.

Mondd ezt: ó, szent, kegyes,
Üdvözlésem végyed;
Ajándékkal teljes,
Az Úr van tevéled;
Szűnjék hát félelmed.

Emberi nemzetnek
Hű tanácsadóját,
Jövendő életnek
Maradandó atyját
Örök békességben;

Református énekeskönyv 310.

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)
Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.dunavarsanyireformatusok.hu
2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: Nagyné dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: Szuhánszky Gábor
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Cserkészpedagógia: Nagyné Kele Márta
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Széplaki Mercédesz
5. Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Évfordulók - Ének - Játék - Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt méces a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető *Közösségünk* címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7.

Tel.: 06-20 9143-893

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com • Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu